

Scénář k rozhlasové reportáži – pamětníka Jaroslava Plísky

„Jak mně bylo šest roků, tak se mně narodila sestra a já jsem ju dostal do opatrování do kočárku, proutěnýho kočárku, jsem ji naložil a těma uličkama jsme projížděli, lítali jsme. My jsme měli domácí hospodářství, měli jsme krávy a to prase jsme krmili, že my jsme brambory, chleba a mlíko, ty tři položky jsme měli doma.“

Tak na své dětství a mládí v rodném Senetářově vzpomíná Jaroslav Plíska, nejstarší muž z Lipůvky.

Narodil se 4. 10. 1926, v roce 1943 se jeho rodina musela na příkaz německých okupantů vystěhovat do Rajhradu. Jaroslav později bydlel v Brně, které bylo na konci války bombardováno.

„Já přímo jsem to nezažil, ale dívali jsme se ze střechy na to jak to. To byl takový nálet řadovej, jedno letadlo za druhým v jedním pásu bombardovali Židenice, Zábrdovice a tam navrchu hodně to odnesli.“

Za války se Jaroslav spolu s dalšími snažil škodit německým okupantům.

„Dokončoval jsem učení u toho Grosse, v té stolárně, kde jsme dělali bedny, takový veliký bedny. Do toho dávali střelivo a munici a 80 milimetrů dlouhý hřebíky byly, s něma jsme to museli sbíjet, jo. My jsme jich vždycky 20 centimetrů uštípli. Ony ty bedny se jim rozsypaly, ještě než je zas odvezli na bojiště.“

Díky, kvalifikaci stolaře dostal Jaroslav po válce spoustu zajímavých pracovních příležitostí.

„Třeba zimní stadion jsme stavěli, nebo divadlo, nový divadlo tedy tak to jsme tam já dělal.“

Ve svém vyprávění vzpomíná Jaroslav také na nelehké období ke konci 40. let, kdy si plnil povinnou vojenskou službu.

„Na šachtu mě poslali jako vojáka rubat uhlí.“

Díky své práci potkal Jaroslav svou budoucí ženu. Svatbu měli v roce 1950 a postupně se jim narodily 3 děti.

V roce 1971 se Jaroslav stal předsedou Národního výboru v Lipůvce, za svůj největší úspěch považuje zavedení obecního vodovodu, po kterém občané už dlouhou dobu toužili.

„To měli lidi radost, dělali si sami přípojky.“

Jaroslav Plíska je i přes svůj vysoký věk velmi vitální, má rád společnost a je vášnivý čtenář. Tajemství jeho dlouhověkosti možná spočívá i v přístupu k životu.

„Nikdy nechcel jsem se hádat, nebo bít, nebo něco takového, vždycky jsem se snažil domluvit.“